

Yılmaz Erdoğan

BİR
DİLEK
TUT

GENÇ
ROMAN
T

GENÇ TİMAŞ
GÜMÜŞ ROMANLAR | 10

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir

Editör | Zozan Demirci

Kapak Tasarım | Erdi Demir

İç Tasarım | Nur Kayaalp

4. Baskı | Kasım 2019

Raf | 10+ Roman Öykü

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-2429-2

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 12364

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas

  genctimas

Baskı ve Cilt | Sistem Matbaacılık

Adres | Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Tel | (0212) 482 11 01 / **Sertifika No |** 16086

© 2018 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

KALE

Ulus ve Dışkapı semtlerinden gelen caddeler, Bentdere-si'ndeki minibüs duraklarından sonra birleşiyordu. Bu cadde, bin bir çeşit çiçeklerin satış için sergilendiği fidanlıkların önünden geçiyor, Ankara Kalesi'yle Hıdırlıktepe'nin arasından devam ediyordu.

Kale Ortaokulu, Aktaş yönüne giderken kayalık sarp yamaçların bittiği yerde, yolun sağındaydı. Okul, şoförlerin yolun tatlı virajına kendilerini kaptırdıkları bir noktada yer alıyordu. Cadde çok geniş olduğu için yolun karşısına geçerken çok dikkatli olmak gerekiyordu.

Mahallenin tek düzlüğündeki okulun iki binası vardı. Başka oyun alanı olmadığından ip atlayan, voleybol oynayan, kantinin önünde bir şeyler yiyen çocuklar aynı bahçeyi paylaşıyor; öğrenci, öğretmen, bazen de veliler birbirine karışıyordu.

Bugün Cuma olduğu için paydos zili çalınca öğrenciler okuldan çıkıp bahçede sıraya dizildi. Öğretmenler ve okul müdürü de bahçedeki yerlerini aldı.

Okul Müdürü Erol Bey, orta boylu, normal kilolarda, makamının gerektirdiği ciddiyete rağmen neşeli sayılabilecek kadar güleç yüzlü, karakter olarak sakin bir insandı. Hayatının büyük bölümü bu çevrede geçtiği için etrafındakilere nasıl davranacağını iyi biliyor, bu özelliğinden dolayı hiç kimse onun yanında taşkınlık yapmayı aklından geçirmiyordu.

Mikrofonu eline alınca sözlerine hemen başlamadı. Öğretmenler sıraya soktukları öğrencilerine tekrar göz attı. Gerekli düzen sağlandı. Sessizlik için mikrofondan gelecek olan ikaz sesinin duyulması gerekiyordu.

Erol Bey, daha fazla beklemedi:

“Sevgili öğrenciler, günler geçiyor, haftalar göz açıp kapamadan bitiyor. Okulun etrafındaki mahalleler, Kentsel Dönüşüm Projesi kapsamında olduğu için okulumuzdaki öğrenci sayısı neredeyse her gün değişiyordu. Yıkım kararı alınan evlerde oturan aileler başka semtlere taşınıyordu. Bize yakın mahallelerdeki iki okul kapanınca oradaki öğretmenler de okulumuzda görevlendirildi. Bu durumda yani böyle bir okulda eğitim öğretim yapıyoruz. Okul idaresine her konuda yardımcı olacağınızı ümit ediyorum. Hepinize iyi hafta sonları dilerim arkadaşlar.”

bir dilek tut

Öğretmenlerden biri mikrofonu alıp İstiklâl Marşı'nı söyledi. Sonra öğrenciler dağılmaya başladı. Okula gelen veliler çocuklarını bulmak için bahçenin çıkışına gittiler.

Erol Bey, okulun giriş kapısının yanına sıralanan beş öğrenciyi fark etti. Kendisini bekliyorlardı. Gülümseyerek yanlarına gitti:

“Hayrola çocuklar?”

“Öğretmenim, biz vedalaşmak için gelmiştik.”

Erol Bey ne söyleyeceğini bilemedi. Bunlar okulun başarılı, akıllı, uslu öğrencileriydi. Onların ayrılması okul için önemli bir kayıptı.

Merve, Yeter, Elif, Damla ve Gülseren, hüzünlü bakışlarla okul müdürlerinin elini öptüler. Birbirlerine gelecekle ilgili temennilerde bulundular.

Okulu bitirip karnelerini alarak vedalaşmayı beklerken, taşınmalardan kaynaklanan bu ayrılıklar, sevinç değil üzüntü veriyordu.

Erol Bey, hüznünü gizlemek için odasına gitmeyi düşünüyordu ki kapının diğer tarafında okula yeni gelen öğrencilerden biriyle karşılaştı. Okuldaki kız öğrencilerden biri tanıttı onu:

“Öğretmenim, amcamın oğlu da burada okuyor. Ailesi köye taşındı, o bizimle kalıyor. Aynı sınıfta okuyabilir miyiz?”

yılmaz erdoğan

Aldıkları cevap, sessiz ve kısa bir gülümseme idi.

O sırada okulun bahçesindeki yıkık duvarın arkasından sesler geldi. Öğrenci olup olmadıkları anlaşılamayan bir grup, aralarında kavga ediyorlardı.

Erol Bey yapmak istediği her şeyi unuttu. Okulun arka bahçesine doğru koşar adımlarla yürüdü.

İYİ BİR NİYET

Okuldaki karmaşaya öğretmenler odası da ayak uydurmuş gibiydi. Öğretmenlerin sayısı üç katına çıkınca, masanın üzeri çanta, kitap ve not defterleri ile dolmuştu. Herkes kendine boş bir dolap bulma telaşındaydı. Yer bulanların bir kısmı ellerinde çay bardağı ile ortalıkta dönüp duruyor, bir kısmı kahvaltılık bir şeyler atıştırıyorlardı.

Kapının önünde bekleyen öğrenciler, bu kalabalıkta aradıkları öğretmeni bulamayacaklarını anlayınca daha sonra gelmek için sınıflarına döndüler.

Okulun açıldığı güne benzeyen bu ortamdan kimse rahatsız olmuyor, öğretmenler duruma alışkın tavırlarla hareket ediyorlardı.

Türkçe Öğretmeni Gülşen Hanım, Neredeyse her dakikasını koşuşturmayla geçiriyor, yemeğini bile hızlı hızlı yiyordu. Yürürken sürekli bir yerlere yetişmeye çalışıyormuş

gibi telaş içindeydi. Arkadaşları onun yorgunluk hissini hiç tanımadığını düşünüyorlardı. Yardımseverlik ve cömertlikte etrafındaki herkese fark atacak kadar ilerideydi.

Ders zili çalmadan önce, etrafındaki öğretmenlere, bugünlerde açık olan kitap fuarından bahsetti. Niyeti fuara bir okul gezisi düzenlemektir. Aradığı ilgiyi bulamayınca üstelemedi.

Sadece bir öğretmen teklifini kabul etti.

Hafta ortası bir gün gitmek için sözleştiler.

Öğrencileri belirlemek için tekrar bir araya gelmeleri gerekiyordu.

Bu arada ders zili çaldı.

Biraz sonra öğretmenler odasında, okula yeni tayin olan birkaç öğretmen dışında kimse kalmadı. Onlar da Okul Müdürü'nün yanına gitmek üzere anlaştılar. Durumları henüz belli değildi. Başka okullarda görev almaları da söz konusuydu. Aralarında bu okuldan bir an önce ayrılmayı düşünenler çoğunlukta idi.

Okul, Ankara'nın ortasında yer almasına rağmen diğer okullardan farklıydı, sorunlarla mücadele eden öğrencilerle doluydu.

Öğretmenler buraya kolayca ulaşabiliyor fakat eğitim öğretimde bu mesleğin bütün sıkıntılarını yaşıyorlardı.

bir dilek tut

Hiç bitmeyen gürültü ve sınıf başına düşen öğrenci sayısı onları kara kara düşündürüyordu.

Her güzelin, her güzelliğin bir kusuru kabul edilebilir fakat bu okulun problemlerine alışmak hiç kolay görünmüyordu.

Yeni gelen öğretmenler burada görev yapıp yapmama konusunda bir türlü karar veremiyorlardı. Mecburiyet olmasa bazıları bir dakika bile kalmak istemiyor ama yine de Anadolu'nun en ücra köylerinde görev yapan öğretmenleri düşününce söyleyecek söz kalmıyordu. Bir an önce sınıfların belli olmasını bekliyorlardı.

Bunu öğrenmek için Okul Müdürü'nün odasına girdiler.

Telaşlı olanlar yalnızca öğretmenler ve öğrenciler değildi. Bazı veliler de yıkım kararı alınan evlerini boşaltmak için yakın mahallelerde bütçelerine uygun ev bulma telaşı içindeydiler.

Bu gelişmelere ayak uyduramadığından memleketlerine dönmek zorunda olanlar bile vardı.

HÜZÜNLÜ BİR VEDA

Kara kaşlı, kara gözlü... Ne zayıf, ne kilolu... Ne kısa, ne uzun boylu... Merak edince sorgulayan, hata bulunca yargılayan... Yaşı on, belki de on bir... Dürüst, açık sözlü, özü sözü bir...

Dilek, dış görünüşüyle annesinin bütün özelliklerini taşıyan, kötü huylarını mutlu gülümsemesiyle tamamlayan sevimli bir kızdı. Herhangi bir ihtiyacı olduğunda asla kimşenin bilmesini istemezdi. Gururlu bir yapısı vardı. Karşı-sındakinin hatalarını incitmeden söyler, gerektiğinde ince espriler yapardı.

Yeğenleri Tamer ile Tayfun'un yanına gelince, ilk veda cümleleri onun ağzından döküldü:

“Sizleri çok özleyeceğim. Beni habersiz bırakmayın.”

Zehra Hanım, Hatice Hanım'ın boynuna sarılınca ikisinin de gözleri doldu. Birbirlerinden ayrılmak istemediler.

bir dilek tut

Osman Bey de kardeşi Süleyman'la kucaklaştı. Yanlarındaki kadınlardan utanmasalar oturup bir güzel ağlayacaklardı. Bakışlarını saklayacak yer aradılar.

Tarık, annesi, babası ve kardeşleriyle vedalaşırken gözleri yaşlıydı. Güçlü olması gerektiğini biliyor fakat içindeki hüzne engel olamıyordu.

Dilek'le aynı yaşlardaydı. Yüz hatları, gözleri, saçlarıyla dikkat çeken bir görünüşe sahipti. Yaşına göre arkadaşlarının arasında biraz ufak tefek kalıyor, araştırmacı ve çalışkan olması, onun bu yönüyle de dikkat çekmesini sağlıyordu. Sorumluluk duygusu diğer özelliklerinin önüne geçiyor, ona bir görev verdiklerinde öğretmenlerinin gözü arkada kalmıyordu.

İki aile vedalaşırken, şoförle muavin zorlu bir uğraşından sonra eşyaların üzerini brandayla örtüp bağladılar.

Kamyon yola çıkmaya hazırды.

Şoför kamyona doğru yürürken muavine seslendi:

“Oğlum kasaya atla. Fırsat varken bol bol uyu. Dönüşte Sivas üzerinden gelebiliriz. Uyuyacak vaktin olmaz. Ha, oradan trafik polislerine görünüp başımıza iş çıkartma.”

Muavin çevik hareketlerle kasaya tırmandı. Kendisi için bırakılan aralıktan girdi ve eşyaların arasında kayboldu.

Şoför, herkesle aynı anda vedalaşmak için elini havaya kaldırmakla yetindi. Sonra kamyonuna bindi.

Osman Bey ve Zehra Hanım, yanlarına Tamer ve Tayfun'u da alarak kamyonun şoför mahalline oturdular.

Ankara'ya iki aile olarak gelmişlerdi. Osman Bey köyden gelirken bir tarla sattı. O paraya güvenerek şehirde fazla sıkıntı çekmeyeceklerini düşündü.

Büyük şehirde yaşamının zor olduğunu iki kardeş de biliyordu. Bu zorlukları göze alarak yola çıkmışlardı.

Osman Bey ve ailesinin Keçiören'de kiraladıkları daire, bahçe katındaydı. Arka sokakta ve güneş almıyor olsa da onlar için yeterliydi.

"Hazıra dağ dayanmaz." derler. Bu hakikati kabul etmeleri uzun sürmedi.

Bir yıla yakın süre her çareye başvurdular fakat şehirde daha fazla tutunamayacaklarını anladılar. Şimdi memleketlerine dönüyorlardı.

Osman Bey'in bulduğu geçici işler ailesini geçindirmeye yetmemişti. Zehra Hanım'ın komşu apartmanlarda merdiven temizliği yaparak kocasına yardım çabaları da boşa gitmişti.

Şimdi bir kamyonun içinden Ankara'nın cadde ve sokaklarını son defa seyretmeye hazırlanırken gidenler de kalanlar da üzüntülüydü. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Bu ayrılık en fazla Tarık'ı etkilemişti çünkü ailesinden ilk defa ayrılıyordu. Okuyabilmek ve bir meslek sahibi olabilmek için amcasının yanında kalacaktı. Bu şansını iyi kul-

bir dilek tut

lanmalıydı. Bir yandan ailesinden ayrı kalmak, öte yandan büyük bir şehirde amcasına yük olmadan okumaya çalışmak, Tarık için çok zor olacaktı.

Aslında ailesiyle birlikte gitmeye can atıyordu. Özlemleri daha şimdiden yüreğini doldurmuştu. Köyünü ve oradaki arkadaşlarını da çok özlemişti fakat okumak için Ankara'da kalması gerekiyordu. Kararından kaç defa vazgeçer gibi olmuş, her seferinde amcasının kızı Dilek onu yanlarında kalabileceğine ikna etmişti.

Yakın komşularla vedalaşma bir gün önceden yapılmıştı.

Süleyman Bey, eşyaların kamyona yüklenmesine yardımcı olmak için o gece ailesiyle birlikte Keçiören'deki evde kalmıştı. "Erken yatıp erken kalkalım." dediler ama olmadı. Geç saatlere kadar eşyaları paket yaparken, bir yandan da ayrılık sohbetine devam etmişlerdi. Gece hiç birini uyku tutmamıştı. Sabah da erkenden son hazırlıkları yaptılar. Kamyon belirlenen saatte gelmiş, sıkı bir çalışmayla, iki saatte de taşıma işleri bitmişti.

İşler bitince güçlü ve havalı bir korna sesi sokağı ayağa kaldırdı. Oysa bu aile bir yıl boyunca kimseyi rahatsız etmemişti.

Herkes birbirine el salladı. Bakışlar hüznünlendi. Farkında olmadan süzülen göz yaşları herkesin ne kadar mutsuz olduğunu gösteriyordu.

Kamyon sokağın köşesini dönünce, Süleyman Bey Tarık'ın yanına geldi. Elini omzuna attı. Tarık bu hareketle rahatladı. Yalnız olmadığını anladı. Gözden kaybolan kamyonu nihayet kabullenip amcasının evine doğru yöneldi.

İki hafta sonra okul açılacak, Dilek'le aynı okulda okuyacaklardı. İkisi de altıncı sınıfa geçmişlerdi.

Tarık'ın nemli gözlerinden Dilek de etkilendi.

Mendiliyle gözyaşlarını kurularken gülümsemeye çalıştı. Sonra mendilini Tarık'a verdi.

ALİŐMAK KOLAY DEĞİL

Dilek, iyi bir ev sahibi olarak amcasının oğluna yardımcı olmak istiyordu. Artık onunla aynı evi, aynı sofrayı paylaşacaklardı.

Tarık ise bir yıl boyunca misafirliğe geldikleri bu evde, kendini aileden biri gibi görmeye çalıŐıyordu.

Okullar açılınca evin düzeni yeniden belirlenecekti.

İki çocuk, kahvaltıdan eve geliŐ gidiŐ saatlerine kadar her Şeyi kendilerince planlamaya başladılar. Evin herkese yetecek kadar odası yoktu. Soba salonda olduğu için, orası hem oturma odası hem çalıŐma odası olarak kullanılıyor, misafirler de burada ağırlanıyordu.

Dilek, o akŐam yemekten sonra annesinin kulağına bir Şeyler fısıldadı. Hatice Hanım kızının duyabileceği bir sesle:

“Kendisine soralım, bakalım ne diyecek?” diye gülümsedi.

yılmaz erdoğan

Tarık da sebebini bilmeden gülümsedi. Anneyle kızın yüzlerine baktı. Soru, annesinden geldi:

“Eğer odada kalmak istersen, Dilek, ‘Salonda yatabileceğini’ söyledi.”

Bu fedakârlık Tarık’ı duygulandırdı fakat bu kadarına hakkı olmadığını düşünüyordu.

“Dilek odasını öyle güzel düzenlemiş ki başkasına yakışmaz.” dedi.

Dilek, Tarık’ın ince davranışına gülümserken “Teşekkür ederim.” diyerek karşılık verdi.

Bu konuşmalardan sonra evin içindeki hüzünlü hava biraz olsun dağıldı.

KİTAP FUARI

Öğrenciler kitap fuarına gitmek üzere okul bahçesinin bir köşesinde bekliyorlardı.

Servis gelince sevinçle yanına koştular. Herkes arkadaşıyla yan yana oturmak istiyordu. Öğrenci sayısı otobüsteki koltuk sayısına göre ayarlanmıştı. Kimse ayakta kalmadı. İki öğretmen de yerlerine oturunca hareket ettiler.

Fuar merkezi Söğütözü Caddesi'ndeydi. Yarım saatten önce varmaları mümkün değildi.

Neşe içinde, birbirleriyle sohbet ederek yolculuğun nasıl bittiğini anlamadılar.

Ankara'da sakin bir gün yaşanıyordu. Ulus ile Bakanlıklar semti arasında kalan bölge sakin ise şehirde de vukuat yok demekti. Şehir ne kadar büyürse büyüsün, baş şehrin vitrini özelliğini taşıyan o bölgedeki olup bitenlerden etkileniyordu.